

Передплата

«Руслана» вносить:

Австрії:

на рік 20 кор.
на пів року 10 кор.
на квартал 5 кор.
на місяць 170 кор.

За границю:

на рік 16 рублів
або 36 франків
на пів року 8 рублів
або 18 франків

Поодинове число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових епальмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділя і руских свят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавемана.

Рукописи звертає сльіше на попереднє застереженє.— Реклямації неопечатаніє вільні від порта.— Оголошенє звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Австро-угорскі відносини в державній раді.

(X) Угорске пересиленє відбило ся зовсім природно голосним гомоном також в австрійській державній раді і при ріжних нагодах так в посольській палаті, як і в палаті вельмож відбували ся розправи, котрих основою були взаемини між Австрією а Угорщиною. Досить згадати про се, що посольска палата вибрала навіть окрему т. зв. Дершаттівську комісію, котра мала сю справу розслідити і довести посольску палату до якогось певного становища, однак сего не перевела.

В хвилі, коли угорске пересиленє доходило до відомого вже понеділкового острого звороту, розпочала також австрійска палата посольска розправу над заявою міністра-президента бар. Гавча з нагоди єго відповіді на дотичну інтерпеляцію в справі австро-угорских взаемин і провадила її протягом понеділка і вторника. В сій розправі виступив яко перший речник др. Грабмаєр з великої власности тирольської, однак єго основна і правничо узасаднена річ була звернена своїм вістрєм більше задля внесеної бар. Гавчом виборчої реформи, як задля самих взаемин австро-угорских.

Домаганє д-ра Грабмаєра було зовсім оправданє, що задля підорваня основ з 1867 року взаемини між Австрією а Угорщиною вимагають поновного розсліду і управильненя, бож і друга сторона, іменно же Коштутівці уважають закон з 1867 розірваним останними подіями в Угорщині і думають, що поворот до конституції в Угорщині можливий буде лише на основі 1848 року. Др. Грабмаєр домагав ся отже, щоби закон будучий, котрий управильнить сї обоїльні взаемини, був одностручній (нині є він инакший для Австрії а инакший для Угорщини) і се давало Мадярам нагоду до крутіїства всякого.

Дальше домагав ся др. Грабмаєр инакшого управильненя квоти на спільні видатки (Австрія платить 2/3, Угорщина 1/3), відтак щоби була удержана спільність армії, а при всяких переговорах і умовах Австрія не була поставлена перед довершєними ділами, як се стало ся в 1867 р.

Не менше було вістрє зверненє проти правительства в тій розправі також речника польского кола гр. Дідушицького, котрий нарікав, що в Австрії правлять від довшого часу урядничі міністерства, а тепер навіть урядники замість міністрів яко управителі, що в по-

сольській палаті нема парламентарної більшости, на котрій могло би опертися правительство. Не додав однак презес польского кола сєї замітки, що оно кожодчасне урядничє міністерство піддержувало та що ніхто инший як бувший презес кола Яворский на домаганє д-ра Кербера розбив парламентарну більшість, котра від 1897 р. була в посольській палаті і утворила ся мимо волі тодішнього міністра-президента гр. Бадєнього.

Тимто легку ролю мав міністер-президент бар. Гавч, котрий ві второк забрав голос в тій розправі і пригадав, що він в кількоразових заявах своїх зазначив становище правительства в справі взаемин Австрії і Угорщини і що іменно в промові з 29. вересня 1905 року виразно указав на потребу ревізії угоди австро-угорської, однак посольска палата ніколи не висловила нічого додатного в сій справі а обмежувала ся лише до перечного становища.

Замітна однак вторкова промова бар. Гавча тим, що на останку зложив заяву з уповажненя очевидно найвисшого в двох напрямх, передовсім, що австрійській державній раді у всіх пересправах і умовах що до взаемин австро-угорских не будуть обмежені нічим приналежні їй справи і она не

Матеріяли до національно-політичного і культурного життя Русинів.

Лист Олександра Барв'ньского до д-ра Теофіля Окуневского в Городенці.

(Дальше).

На останку мушу ще відповісти Вам на докір зроблений мені задля того, що я не вволив Вашому домаганню, щоб допомогти Франкови осягнути катедру літератури, на котрого після Вашої думки «увесь наш нарід дивив ся як на красшу будучність». Насамперед весь нарід не знає і не уміє ще оцінити Франка як і значіння катедри літератури, хиба маєте тут на думці руску інтелігенцію, але і та не вся таку має думку про Франка, як ви кажете. Навіть колиб взяти всіх сьвітских, то й між ними погляди були ріжні, а я знаю, що й на Україні не так на сю справу дивили ся як Ви і партія радикальна. Що я за Франком, як я вам заявив, не хочу «виходити ще одної пари чобіт», як Ви се-

го вимагали, на те зовсім не впливали особисті мої відносини до Франка, котрий все і всеоди, де міг, мене панлюжив. Я вже доволі давав доказів, що умію взнести ся понад такі особисті взгляди. Я цїнив і цїню талант Франка, хоч і не такий ним заслїплений, щоб не бачив слабих сторін єго, але на мій погляд до таланту на становище професора рускої літератури треба ще чогось більше, треба характеру. А сего у Франка нема.¹⁾ Я з ним близько так не стикав ся, щоб ближше пізнати, однакже, що мені свого часу розказував з життя з ним Белей і инші єго приятелі, впевнило мене, що у него viel Talent, aber wenig Character, а впевнило мене в сїм і се, що єго писання в Kwartalnik-у містять в собі стільки підлизування Полякам, що колиб я щось подібного в життю був напечатав, менеб окликано зрадником. Однак на жаль у нас не мірять одною мірою. З тих причин я не міг попірати Франка, а мав на думці і заходив ся перевести відповідного кандидата з України і на се згожували ся намісник і инші компетентні

люди. Що се не стало ся, се не моя вина.²⁾ А тимчасом Франко показав після свого непотвердження себе так kleinlich, як наш Люеґер супроти гр. Бадєнього, що мстить ся в поганий спосіб на мні на кождім кроці, лише та тут заходить ріжниця, що хто инший представляв внесене на непотвердженє Франка а не я.

Місце з «Правди» цитує зовсім невірньо і надаєтє єму иншого розуміння. Пропну лише nachschlagen! Радикали і Франко з ними безнастанно в своїх орґанах і в Kurjer-i Lw. пишуть про лакейство, про сервілізм, про антишамброваннє в передпокоях паньских чи міністерских і се беруть у великий гріх політики моєї і моїх політичних прихильників.

Тимчасом се не є нічо иншого лише ходженє за справами для загалу руского, для народу, а хотівши їх перевести, треба піти не до одного міністра, чи гофрата, треба часом хвильку пождати в передпокою, коли тимчасом хто инший зайшов до сего міністра чи гофрата. Се така природна річ, що у

буде поставлена перед довершеною дією а відтак, що не посідає ніякої зміни що до кермування, управи і організації спільної армії, а також не буде ніякої зміни що до мови коменди і службової мови спільної армії.

Ся заява виголошена з найвишого очевидно уповажнення набирає також великого політичного значіння з огляду на події в Угорщині і неперечно і в тамту сторону була звернена.

Чи нашому духовенству потрібна організація?

В сій kwestії «Нива» заміщує ось які уваги:

Від часу до часу підносять ся в нашій пресі голоси за організацією духовенства; однак хоч справа та нині у нас дуже актуальна, до діла доси ще не прийшло. То, що писалось у нас в тій справі (взагалі не много), не викликало навіть ширшої дискусії на ту тему. Причина того по нашій думці в тім, що доси не виступив ще ніхто з більше конкретним начерком такої організації, тай доси не мали ми такого органу, в котрім би ту справу мож було обширніше і основніше передискутовати. Та хоч і не писалось у нас про се багато, то помимо того чим раз частіше, при всяких нагодах в наших приватних розмовах признаємо конечність якоїсь організації, з тревогою глядімо на напрям розвитку духовного життя нашої суспільности і оглядаємо ся за средствами ратунку...

Правда, єсть много серед нас таких, що в обаві перед мнимим роздвоєнем не терплять навіть згадки про якусь організацію священників. Але обави такі не мають жадної підстави, бо організація,

иншого народу нікому на думку не впадоб, бачити в сїм сервілізм або лакейство.

Сею дорогою ходив і Франко, ходив по професорах, до Бобжинського, намісника, Рітнера, міністра Мадейского, гофратів і т. п. і мусів також антишамбрувати в їх передпокоях, коли ходило о єго особисту справу.

Отже оборонюючи наше поступоване (коли нас за те нападають, де ми ходили в справах загалу а не особистих) я мав повне право вказати, що і Франко тою дорогою ходив, а органи радикальні сего не признали лакейством, сервілізмом і т. п.

Вибачте, але треба бути в осуді об'єктивним і прикладати до всіх одну міру.

Здаєть ся, що сего буде досить, щоби доказати всю безосновність і несправедливість Ваших закидів звернених до мене, невірність наведених Вами висказів (в части ніби то моїх власних). Однак се не спинило Вас в горячкній пристрасти, відмовити мені «любо ви до народу руського», спосібности,

котра би ясно розмежувала границі нашої спільної участі в житю суспільнім, котра би клала услівя спільної праці всіх інтелігентних чинників нашої суспільности — така організація ніколи не розбила би наш народний табор, не сотворила би якоїсь окремої, ворожої партії, але зробила би нашу дотеперішню працю більше свідомою та тим самим сильнішу, не відокремлюючи нас від тих доріг, якими ми доси йшли і від людей, з котрими дотепер ми працювали. Організація така єсть нині для нас конечною, бо від неї — скажу сміло — залежить наше бути або не бути. Розвій нашого життя культурного пішов в такім напрямі, що ми — речники Христових засад і апостоли Єго науки — мусимо зайняти супротив того напрямку ясне і рішуче становище: чи і о скілько маємо єго попірати, або поборювати.

Наша література стає чим раз більше ворожою вірі і католицькій Церкві, наша молодіж годована таким духовим кормом страчена для Христа, а люди, що надають тон в нашій літературі і науці, виробляють заразом загальну опінію не лишень на науку і літературу, але і на всі інші kwestії суспільного життя.

Супротив того стоїмо цілком безрадіні. Доси ми не лишень нічо позитивного не змогли протиставити тій роботі, але і самі незаметно і несвідомо дали себе пірвати небезпечній струї. Хотяй бачимо, що всьо, що у нас пишеться і читаєть ся, більше або менше, скрито або явно вороже науці Божій, противне правдивому, християнському поступови — та проте ми так чогось вирозуміли, здаєть ся, так оптимістично осуджуємо цілу грозу небезпеченства, що справді виглядає, неначеб ми хотіли цілком рівнодушно прийняти ту хвилю, коли п. Франко сконстатує з вдоволенем, що Русь вернула опять до поганьства.

Погінаємо себе тим, що єще наш нарід глибоко «релігійний» та «привяза-

внести ся до висшого чутства чести народної, перед котрою зникають противенства партійні», зробити докір, що я люблю лишень «свою партію і тих, що мені кланяють ся (інакше лизунів!) а «сего за мало на провідника народу!» Отже на се мушу Вам передовсім заявити, що у мене ніколи не було і нема амбіції до провідництва і я мігби Вам навести численні докази, що я радо уступав проводу людям амбітним, щоби лише йшла робота, і та робота звичайно вадилася на мої плечі (філія Просвіти в Тернополи, Руска Бесіда, Бурса і т. д., нова ера, за котру Романчук збирав адреси і т. д. і т. д. Руский Клюб, Романчук, тепер Мандичевский).

Я маю за собою стільки доказів абнегації і саможертви особистої в користь загального добра і ідеї, що ніхто знаючи близше сі обставини, навіть ворог мій не посміє мені робити докору, щоби я висував свою особу або особисті користі і взгляди на перший плян. Ви яко чоловік нежонатий не можете навіть зрозуміти сего, що виконуване мандату

ний до обряду», не звертаючи уваги, що власне те, що найкрасше з народа виходить — інтелігенція — страчене майже цілком для Христа і Церкви, або бодай індіферентне. А кадри тої інтелігенції чим раз більше доповнюють ся і скріпляють ту духову струю, проти котрої ми рішучо, всіми силами мусимо боритись.

Алеж і той нарід — чи справді він так під нашим впливом, що можемо безпечно спустити ся на єго крінке привязане до віри, до Церкви? Аджеж бачимо, як понад нашими головами намагають ся фальшиві пророки розсівати серед того народу погорду для науки Церкви і ненависть до єї слуг. А посів той сходить чим раз обильнійше — се запечити не дасть ся. На народну просвіту не маємо достаточного впливу ані відповідної контролі. Приймаємо і піддержуємо лектуру таку, яку нам насилають, а не маємо найменшої гваранції, чи то, що нині пише ся досить прихильно, або бодай не ворожо для віри, не буде завтра на скрізь радикальне, атеїстичне? Так пр. ми цілком рівнодушно прийняли, коли за фонди «Просвіти» надруковано повне видане творів Шевченка. Таке видане потрібне історикам літератури для пізнання творчости народного генія, але нарід зовсім безшкоди може не знати тих творів, котрі поет писав «в хвилях забутя». Тут застерігаємо ся сейчас проти закиду, немовби ми хотіли підкопувати наші народні інституції; противно, уважаємо обовязком духовенства всіми силами ті інституції підпірати — хочемо лишень домогатись, щоби то духовенство мало також голос і свободу критики в ділі котре найбільше двигає на своїх плечах і хочемо прояснювати, досконалити, а не бурити!

Пірвані рвучою струєю політичного життя, абсо буємо в нїм всі свої сили і мало або зовсім не звертаємо уваги, як тимчасом наші «поступовці» вдірають ся

в радї держ. єсть великою жертвою для чоловіка жонатого, що має громадку дітей, котрі потребують виховання, опіки, проводу, що се є звалене всего тягару родинного на плечи матери, котра тим самим також поносить велику жертву для загалу. Я мігби Вам виказати, що се получене з кривою материяльною для моєї родини, однак мимо того я підняв ся сеї важкої задачі в тій цілі, щоби тут ділати для національно-культурного подвигнення руского народу і можу виказати ся цілою чергою успішно поведених справ в користь Русинів (на власну руку зроблених як в клубі зазначив Підляшецкий, бо Романчук о такі справи просто не дбав, чи не умів дбати).

(Конець буде).

¹⁾ Се виявило ся наглядно в передмові єго до польского перекладу єго Галицьких новель, як і підчас та після ювілею М. Павлика в статі напечатаній Франком в Наук. Літ. Вістнику (1905 р.); пор. також книжечку д-ра Пулюя. — Ред. Русл.

²⁾ Правительство було за покликанем проф. Дашкевича з Києва, однак сей з родинних зглядів відказав ся. — Ред. Русл.

в душу і серце нашої суспільності і в імені «науки» підкопують релігію і мораль. Серед нашої світської інтелігенції та «наука» зробила вже своє: з одного боку видимо свідомих і завзятих прихильників погляду, що між вірою а наукою не може бути згоди — а з другого індіферентів, котрі йдуть спокійно з духом новітньої нашої літератури, а притім суть зглядом Церкви і релігії цілком чужі, а нераз і комплемент для неї мають — після пословиці: одну свічку Богу а другу чортови...

Щож нам робити супроти того?
(Кінець буде).

Зарібкова еміграція.

В першій ліпній підручнику суспільної економії можна найти зазначений факт, що зарібкова еміграція є економічно корисною проявою для даного краю, бо не тільки, що прибільшає материяльні средства населення, але і підносить его культурну рівність. В противствленю до цілковитого переселення, яке забирає вітчизні найліпші, молоді, здорові і підприємчиві робучі сили — є зарібкова еміграція справою, гідною заохоти та загальної підмоги. Практичний примір економічної успішности зарібкової еміграції ми мали на Мазурах, які тим способом не тільки підратували свої господарства, а ошаддили ще і тільки готівки, що могли на широку скалю парцелювати велику земську посілість. Коли в посліднім десятиліттю у західній Галичині 30% великої посілости перейшло в руки дрібної, то у східній Галичині заледви 17%, а і з того велику частину розпарцелювали Мазури, так що на руских хліборобів припадає у тім здобуванню землі дуже невеличкий процент.

Тому то неміло вражає, коли польска праса виступає против еміграції і піддаючи їй політичні мотиви, твердить, що єї пропагують рускі політики «на злість Полякам». Сеж не політична а чисто економічна справа, а шукаючи зарібку, бідні люди, се не політиканти, а тяжко працюючі злиденники, які свій кровавий труд радіб винаймати за таку ціну, щоби бодай на чорну годину відложити собі з неї лишню корону. Сумні економічні і зарібкові відносини нашого краю, запханого в найнедоступніший закуток Європи, без сплавних рік, без промислу і фабрик, та при звіснім відчуженню, а навіть прямій неприхильности переважно польскої інтелігентної верстви до руского мужика та его економічного стану — зарібкова еміграція являє ся для него наче проруб в стіні, що засланила ему світ.

Виїздячи до Прусів на зарібки, наш селянин має нагоду приглянути ся дійсній Європі, єї економічним, обичаєвим і товаришким відносинам, єї могутному промислові і зарібковій силі — він набираєсь досвіду, науки та підприємчивости, а вертаючи домів з заощадженим грошем поборює не тільки в собі, а і в цілім своїм окруженню сю апатию і фаталістичну безвідрадність, яка серед

злиднів розсіла ся вже була по наших селах.

Як «Народна Канцелярія», яка кермує тим еміграційним рухом, доносить, зарібкові услівя в Німеччині поправили ся на сей рік; до 50.000 людей з Галичини може там найти добрий заробок при фабриках, в копальнях і при польській роботі. Тож наша провінціональна інтелігенція, а особливо духовенство повинні всіма способами старати ся виансирити народним масам, щоби з надходячою весною кождий надчисельний робітник, без якого можна обійти ся при господарстві, не тратив часу, крутячи ся без діла коло хати та підпираючи собою плоти на балачці при улиці, а щоби ішов в світ на зарібки, здобувати для себе і для родини красне житє, ліпшу долю!

НОВИНИ.

— **Календар.** В п'ятницю руско-кат.: Порфірія; римо-кат.: Романа. — В суботу: руско-кат.: Власія (Задусна); римо-кат.: Матей апост.

— **Репертоар „Руского народного Театру“ у Львові.** (Сала „Jad Charuzim“ — ул. Бернштайна).

В четвер дия 22. с. м. «Батькова казка» драма в 5 діях, Карпенка-Карого. Виступ п. М. Заньковецкої.

В п'ятницю дия 23. с. м. «Хазяїн» комедия в 4 діях, Карпенка-Карого.

В суботу дия 24. лютого с. р. «Суєта» комедия в 4 діях, Карпенка-Карого. Виступ п-ні Заньковецкої.

Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К, другорядний на 6 вистав 10 К.

— **3 Тов-а Бандурист“ у Львові.** Дия 8. с. м. відбули ся перші загальні збори новозаснованого академічно-співацького товариства „Бандурист“. В склад виділу і контрольної комісії ввійшли: Іван Тиховський ст. ф., Ев. Фроєстна ст. ф., Б. Вахнянин ст. ф., О. Лісікевич ст. ф., А. Чайківський ст. ф., Гр. Михалинич ст. пр., М. Волшин ст. пр., Я. Марків ст. ф., М. Губчак ст. ф., Я. Селезівка ст. ф., К. Рутковський ст. інж., Ю. Жмур ст. ф., М. Гарасевич ст. пр. і Брилинський ст. ветер. Ціль і задача нашого товариства дуже гуманна і взнесла. Задачаю нашою є плекати українську музику, розширяти ю по всіх закутках нашого краю, уряджувати прогульки артистичні і поза границями Галичини (Сих вакацій вибирає ся цілий „Бандурист“ на артистичну прогульку в закордонну Україну), уділяти лекцій теорії музики і пр. Щоб датись пізнати і в столиці галицької Руси у Львові своїм землякам ухвалив виділу, на посліднім своїм засіданню, устроїти великий концерт при співучасті найзнаменитіших сил, в великій сали львівської Фільгармонії. *Іван Тиховський* голова. *Богдан Вахнянин* секретар.

— **3 львівського „Сокола“.** До участі в зїзді відпоручників підльвівських пожарних „Соколів“ зголосило ся по виїзній дєнь 76 відпоручників, переважно голови і начальники стьатів. Відпоручники філій, котрі приїдуть без запрошеня, мусять мати порученє від своєї старшини, а запрошенє дістануть при вході на нараду. Збірка всіх відпоручників в неділю 25. с. м. о 10. год рано в льокалі „Сокола“ у Львові, ул. Коперника 9.

— **Тарасове свята в Яворові.** Заходом всіх руских товариств міста Яворова, відбуде ся дия 25. с. м. (с. є в неділю) в сали „Сокола“ в Яворові концерт в честь роковин смерти Т. Шевченка. Програма: 1) 1) Вступне слово. 2) М. Лисенко: «Ой щож то за ворон» хор муж. 3) Tito Mattei: «Grande valse de concert» сольо фортеп. 4) Нажанковський: «Люблю дивитись» дует з акомп. фортеп. 5) Ф. Колесса: «Див-

чипо моя» хор мішаний. 6) Шевченко: «Думи мої» деклямація. 7) Ф. Колесса: «Гей ти, тату» хор мішаний. — П. 8) Ф. Колесса: «На вулиці дутка грає» хор мішаний. 9) Шевченко-Лисенко: «Реє та стогне» сольо барит. з аком. фортеп. 10) * * *: «Радо иде» хор муж. 11) Шевченко: «Сон» деклямація. 12) Schmidt Freischütz» сольо фортеп. 13) Шевченко-Людкевич: «Косар» хор муж. з акомп. фортеп. 14) Живий образ. — Ціни місць: 1 р. 2 К, П-р. 1-50 К, Ш-р. 1 К. — Вступ на салю для міщан і селян 20 с. Початок о год. 7½ вечер. Чистий дохід призначує ся на будову «Народного Дому» в Яворові. По концерті відбуде ся комерс.

— **3 Бучача.** В неділю 25. с. м. відбуде ся заходом філії Руского Товариства педагогічного відчит проф. Масляка п. т. „Сучасна повість польска“ о год. 7. вечером в комнатах „Рускої Бєсїди“. Вступ 20 с. Дохід на селянську бурсу. — За Виділ Товариства педагогічного: *Винар.*

— **Свій до свого!** Одержуємо до поміщеня отсю оповістку: Читальня „Просвіти“ в єередмістїю у Львові, ул. Бляхарска ч. 18, в домі Товариства „Просвіта“ подає отсим до відомо львівської рускої публіки, що з днем виїзним отворила в згаданім льокалі продажу десерового масла з руских спілок молочарських так дрібно як і гуртовну по цінах можливо як найдешевших. Сподівати ся можна, що руска публіка попре се нове підприємство тим більше, що дістане ся масло правдиве, а не фальшоване, та кождий купуючий ошадить якийсь грїш на купні, оо ціна масла десерового в складі читальняним дешевша, ніж в кождім иншій складі.

— **Виділ „Руского Тов-а педагогічного“ у Львові** уконститував ся на засіданню дия 7. с. м. під проводом свого голови о. крилош. І Чапельського в отсей спосіб: Заступник голови др. М. Коцюба, касиєр (тимчасовий), дир. Н. Мороз секретар, др. Остап Макарушка маґазинер, проф. Смир. Герусіньський, референти філій проф. Гриньовський і С. Скоробогатий, контролор товариства і его інституцій ради. Т. Лежогубський. До комітету редакційного „Учителя“ порішено упросити: д-ра В. Левацького, д-ра Івана Копача, д-ра Ст. Рудницького, д-ра М. Коцюбу, проф. Герусіньського і Строньського, до комітету видавництва: о. Лужницького, д-ра Макарушку, проф. Селя, Моша, Гайдукевича. До комітету для інститутів дівочих п-ю Левицьку.

— **3 народного театру.** «Діти Ванюшина», сцени семейні в 4 діях, Найдюнова, в перекладі Й. Стадника, відіграно вчера майже перед пустою аудиторією. Виступ шістьдесяти осіб, а між ними перворядних сил нашої театральної дружини, модерна драма одного з першорядних російських драматургів, а одна з найліпших в репертуарі нашого театру, не найшли прихильности у нашої публіки, бо... причини кождий догадає ся. Вікторкове представлєне грано при випроданій сали, на нині білєти мають бути вже вичерпані. Драма «Діти Ванюшина» була недавно печатана в фельєтєвах нашої часописи і се звільняє нас від ширшого подаваня єї змісту. Вєсь трагізм драми лежить в незрозуміно родичами своїх дітїй, з котрими они не живють разом. Родичі торговельники «на долі» (в партері) гарують і догоджують забаганкам дітїй, діти живють без морального проводу «на верє» (на поверє), а родичі несвідомі тої розпусти, яка між їх дітїми гніздить ся. Очи Ванюшинови розкриває аж его підстарший син Олексій, котрого прогвано з гімназії. Се освідомленє старого батька стає причиною его смерти. Ванюшин стріляє ся підчас вінчаня свого найстаршого сина Константина з богачкою генералівною, який покинув уведєну нам своячку Лену, що жила в домі Ванюшина. Смерть старого Ванюшина мов грім валить в цілу родину. Аж по хвилі окамініло-здивованої мовчанки задля несвідомости причини смерти батька всі вибухають плачем. Драму відо-

